

Igei gondolatok – Bőjt 1. vasárnapján **Váratlan fordulat a Királlyal kapcsolatban (Mt 16,21-26)**

Azok az események, amelyek a Mt 16-ban szerepelnek, drámai fordulópontra jelentenek Urunk szolgálatában. Itt említi első alkalommal az egyházat /ekklézsiát/ (Mt 16,18), és nyíltan beszél kereszthaláláról (Mt 16,21). Elkezd felkészíteni a tanítványait arra, hogy őt letartóztatják, megfeszítik és feltámad. De amint látjuk majd, nehezen tanulták meg a leckét.

A hit témája húzódik meg végig az események mögött ebben a fejezetben. Ezekben a hit négy különböző szintjét és Krisztushoz való viszonyát láthatjuk meg.

Nincs hit — Krisztus kísértése (Mt 16,1-4)

Gyenge hit — Krisztus félreértése (Mt 16,5-12)

Megmentő hit — Krisztus megvallása (Mt 16,13-20)

Szolgáló hit — Krisztus követése (Mt 16,21-28)

Miután Jézus kijelentette személyét, most kijelenti munkáját, hiszen a kettő együtt jár. Jeruzsálembe fog menni, szenved és meghal, majd feltámad a halálból. Ez az első világos kijelentése a haláláról, noha korábban már utalt rá (Mt 12,39-40; 16,4; Jn 2,19; 3,14; 6,51). „Erről nyíltan szolt” (Mk 8,32).

Péter válasza erre a sokkoló kijelentésre természetesen a többi tanítvány érzését is képviselte: „Isten őrizz, Uram, ez nem történhet meg veled! Jézus megfordult és ezt mondta Péternek: „Hátam mögé, Sátán! Botlás vagy nekem!” (szó szerinti fordítás). Péter a „köszikla”, akit az imént még megdicsérték (Mt 16,18) a megbotlás kövévé vált. Mi volt Péter hibája? Az, hogy úgy gondolkodott, ahogy az emberek, hiszen az emberek többsége el akarja kerülni a szenvedést és a halált. Ebben az esetben nem Isten szerint gondolkodott. Hogyan tudhatjuk meg, hogy mit gondol Isten? Isten Igéjéből. Amíg Péter be nem töltekezett Szentlélekkel, addig hajlamos volt vitába szállni Isten Igéjével. Péternek elég hite volt ahhoz, hogy Jézust Isten Fiának vallja, de nem volt hite ahhoz, hogy elhiggye, hogy Jézus számára az a helyes, hogy szenvedjen és meghaljon. Természetesen a sátán egyetértett Péter szavaival, hiszen hasonló nézőpontot képviselt, amikor megkísértette Jézust a pusztában (Mt 4,8-10).

Ma a kereszt egy bevett szimbóluma a szeretetnek és áldozatnak. De azokban a napokban a kereszt a halálbüntetés iszonyú formáját jelentette. A rómaiak meg sem említették a keresztet finom társaságban. Egy római polgárt például nem lehetett megfeszíteni. Ezt a rettenetes halált ellenségeiknek szánták. Jézus itt nem állítja kimondottan azt, hogy keresztre feszítik, ezt Mt 20,17-19-ben teszi meg. De az ezt követő szavai utalnak a keresztre.

Az életet kétféle megközelítésben mutatja be a tanítványai számára:

<i>Vagy</i>	<i>Vagy</i>
Tagadd meg önmagad!	Élj önmagadért!
Vedd fel a keresztet!	Ne végy tudomást a keresztről!
Kövesd Krisztust!	Kövesd a világot!
Veszítsd el az életedet Őérte!	Tartsd meg az életedet magadért!
Fordulj el a világtól!	Nyerd meg a világot!
Tartsd meg a lelkedet!	Veszítsd el a lelkedet!
Osztózz az Ő jutalmában és dicsőségében!	Veszítsd el az Ő jutalmát és dicsőségét!

Az önmegtagadás nem azt jelenti, hogy megtagadunk dolgokat. Hanem azt jelenti, hogy teljesen átadjuk magunkat Krisztusnak, és osztózzunk az Ő szegénységében és halálában. Pál beszél erről a Róm 12,1-2 és a Fil 3,7-10-ben, valamint a Gal 2,20-ban. A kereszt felvétele nem azt jelenti, hogy terheket és nehézségeket hordozunk. Sokan használják azt a fordulatot, hogy az ő keresztyűnk egy betegség, egy megpróbáltatás, egy másik elviselhetetlen ember, stb. Jézus nem erről beszél. **A kereszt felvétele azt jelenti, hogy azonosulok Krisztussal az ő elutasítottságában, szegénységében, szenvedésében és halálában.**

De a szenvedés dicsőséghez vezet. Ezért zárta Jézus ezt a rövid igehirdetését úgy, hogy utalt az Ő dicsőséges királyságára (Mt 16,28). Ez a kijelentés egy héten belül fog beteljesedni a megdicsőülés hegyén, a következő (17.) fejezetben.